

VIII 75

Samizdat.sk

Niečo o Svätom roku - z príhovoru sv. Otca
k pútnikom na gen. audiencii dňa 16. 7. 1975.

Prial by som si, keby si každý položil otázku:
Svätý rok - a čo potom?

Patrí k duchu našej doby, že si prajeme lepšiu budúcnosť, denne nové programy, sľubujeme si zmenu a obnovu. Nikdy nie sme spokojní s tým, čo sme a čo máme.

Dnes už nemilujeme pokoj. Už neberieme svet takým, aký ho prežívali minulé generácie. Stali sme sa všetci dynamickými, pokrokovými a žiadostivými po novotách. Toto zdôraznenie prehnanej činnosti neukazuje sa len v profánnom okruhu, ale v celom modernom živote. Platí tak isto aj na poli nábožen- skom.

Kto kresťanský život považuje iba za statický, nepohyblivý a konzervatívny, vidí iba čiastočku tohto života. Totiž to, čo tvorí večné hodnoty kresťanstva: vieru, milosť, cirkevné spoločenstvo, zákony božie, dejiny a kultúrny súvis s minulosťou, atď.

Čo sa týka mravného života a z povolania oddôvoda nenej povinnosti, ostáva takýto čiastočný úsudok nepresným, ba dokonca protiví sa životnému zákonu evanjelia, ktorý nás núti dívať sa dopredu k čin- nému pokroku nielen na duchovnom poli, ale aj na praktických cestách dobra, až do vyvrcholenia v láske. Pre pravého nasledovníka Kristovho nestačí iba ústne vyznanie viery: "Nie každý, kto mi ho- vorí Pane, Pane, vŕjde do Kráľovstva nebeského, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach." Mt 7, 21.

Znova opakujeme: Kto plní - a nie iba kto hovorí! Na rovine mravnosti a účinkovania je evanjelium, teda naše náboženstvo, zamerané na vôľu, nakoľko to závisí od nás. Naša spása je zaistená naším bytím.

Toto bytie znamená viac zodpovednosť za talent, s ktorým človek musí niečo dokázať, ako nám to hovorí matúšovo evanjelium 25,15: "Jednému dal päť talentov, inému dva, tretiemu jeden, každému

podľa jeho schopností."

Tu záleží na našom konaní. My musíme chcieť dobro a v službe pomáhať bratom v núdzi. Tento základný pohľad a zákon, ktorý zaväzuje kresťana ku službám bližnému, otvára nám nové cesty, na ktoré sa máme dať vždy rýchlejšie a odvážnejšie. Lenže skôr, než sa na ne dáme, musíme tiež zväziť doplňujúci, ale nie menší podstatný pohľad našej dynamickej činnosti. Myslíme tu na celý svet objímajúci sociálny program Cirkvi, ktorý pohýna kresťanstvo pozitívnym jednaním dopredu. Kristus chce tento program uskutočniť. Kristus chce stavať svoju Cirkev, to znamená - ľudskú rodinu.

Tomuto tajomnému, mohutnému a krásnemu stavenisku dal za základ jednotu. Ježiš Kristus nás miluje ako jednotlivcov, ale neoddelených navzájom. Miluje nás vo svojej Cirkvi. Našou prvoradou povinnosťou musí byť láska Krista k Cirkvi, za ktorú položil svoj život. Ak chceme zodpovedať tejto prvoradej povinnosti ako kresťania, musíme vzbudiť vo vnútri Cirkvi lásku k Bohu v novom, plnšom živote,

Milovaní synovia a dcéry, buďte tak dobrí a čítajte aj častejšie náš apoštolský napomínajúci list *Paterna cum benevolentia* z 8. 12. 1974! Pojednáva o zmierení vo vnútri Cirkvi. Musíme byť jednotní! Musíme jednotne kráčať po našej ceste. Urobme teda koniec s hádkami vo vnútri Cirkvi. Koniec takému výkladu pluralizmu, ktorý vedie k rozkladu. Neroztrhávajme sami telo katolíkov, lebo potrebujeme práve súdržnosť spoločenstva. Koniec s neposlušnosťou, ktorá sa nám podáva ako sloboda. Dnes viac, ako inokedy je potrebné stavať jednu katolícku Cirkev miesto toho, aby sme ju ruinovali.

Stále vznikajúca, k novej sile vedúca láska k svätej Cirkvi Božej nech je našou prvoradou záležitosťou v čase po Svätom roku.

O problémoch ekumenizmu

/Výňatky z tlačovej konferencie konanej vo Waršave s Dr. Filipom Potterom, generálnym sekretárom Svetovej rady cirkví./

- Naväzujúc na svoju návštevu v Ríme v jeseň minulého roku a na prejav, ktorý povedal na a synode - prehlásil, že spolupráca medzi Svetovou radou cirkví a rímskokatolíckou Cirkvou sa intenzívne rozvíja vo všetkých oblastiach a vôbec sa neobmedzuje len na činnosť spoločného sekretariátu pre dôveryhodnosť a pokoj /SODEPAX/. Existujú napr. stále kontakty a spolupráca aj v oblasti formácie laikov.

Hoci perspektíva členstva katolíckej cirkvi v Svetovej rade cirkví je veľká, je možné a potrebné ešte väčšie zblíženie. Ťažkosť porozumenia sú vzájomné, a teda ďalší postup v zblížení vyžaduje v princípe zmeny na oboch stranách. Možno badať stále prebiehajúce dôležité zmeny aj v katolíckej Cirkvi. Priaznivým javom pre rozvoj ekumenického hnutia je vzrast významu a autority biskupských konferencií. Vďaka tomu sa rímskokatolícka Cirkev stáva viac lokálnou, viac miestnou vo svojej štruktúre. Uľahčí to použitie riešenia ktoré už v niektorých krajinách prijali, že predstaviteľ miestnej biskupskej konferencie patrí do miestnej ekumenickej rady.

- V súvislosti s problematikou blížiaceho sa valného zhromaždenia Svetovej rady cirkví, ktoré sa má konať v novembri toho roku /1975/ v Nairobi /Kenia/, dr. Potter povedal, že africký kontext tohto zhromaždenia zvrátni dva problémy, stojace pred všetkými cirkvami.

Dr. Potter kládol dôraz na nutnosť hlbokého lokálneho zakotvenia cirkví, ktoré sú povinné svojou identitou spojiť s domácou kultúrou. V Afrike je tento problém obzvlášť ostrý vzhľadom na dedičstvo kolonializmu a na neustále znovu sa rodiaci neokolonializmus

Úzko s tým je spätý druhý problém - obraz, ktorý

II.

dáva kresťanstvu biely rasizmus: "... štyriasto rokov otroctva - to je predobrá Osvienčimu". A predsa - čo je obzvláštnym škandálom - rasistické režimy v Afrike vystupujú v roli širiteľov kresťanskej civilizácie.

Podobne ako v otázke kultúrnej identity i tu máme dočinenia nie s problémom výlučne africkým, ktorý by mohol byť považovaný za exotický a vzdialený, ale s historickou konkretizáciou univerzálnej úlohy Cirkvi, ktorou je vytváranie, posilňovanie a obrana "ozajstnej ľudskej existencie v spoločenstve a spravodlivosti".

- Základnou metódou vytvárania spoločenstva je dialóg. Nemožno ho však chápať ako súbor argumentov v úsilí nanútiť vlastnú pravdu. Dialóg je spôsob spolunažívania. Jeho podstatou je odhaliť druhému to, čím žijeme, čo nás absorbuje a teda odhaliť aj vlastné slabosti a pochybnosti. Preto vhodným miestom dialógu nie sú veľké zhromaždenia, ktoré často majú charakter propagačný. Dialóg vo veciach viery vyžaduje uznanie, že koniec koncov neevanjelizujeme my, ale sám Kristus. Našou vecou je dať sa k dispozícii Bohu, aby sme pôsobili v Duchu Svätom; musíme byť preto predovšetkým autentickí ľudia.

- Podľa mienky dr. Pottera dialóg a to, čo je jeho zdrojom - dialektika ľudského bytia - sú chápané a pertraktované ľuďmi európskej civilizácie príliš abstraktne, priam hegelovský. Z toho možno vyplýva ťažkosť, výrazne sa objavujúca na misijnom poli - akási neschopnosť ľudí európskej civilizácie prekonať nadradený postoj dobrodincu, ktorý od obdarovaných nič neočakáva a nič sa od nich nehodlá učiť. Bohužiaľ, ani štýl cirkevného života, ani systém vzdelávania neuplatňuje a nevedie k zaujatiu opačného postoja.

Svetová rada cirkví cíti potrebu a tiež pracuje na dialógu s veriacimi aj nekresťanských náboženstiev.

/ Z Tygodnika powszechnego č. 19/1975/

Dobry večer, brat môj !
Neprišiel som len tak,
bez cieľa,
z dlhej chvíle.
Bolešť duše rozkázala prísť.

Včera v noci som nespál.
Chodil som pod hviezdnatou oblohou
a díval sa hore.
Jedna hviezda spadla a zhasla.
Vtedy som si spomenul na teba.

Vidím, do príjemných tónov
laďíš svoju reč.
Ja však musím inak.
Ako ti to povedať,
do akých slov vložiť tento výkrik:
Prečo si opustil bratov,
ako chceš žiť bez nich ?!

Viem,
v posledné časy nemáš rád takéto slová.
Ale ja ich musím vravieť.
Rozumieš, musím !

Ja som desať rokov hľadal Boha.
Všade som ho hľadal.
V snehovej víchrici v Tatrách,
i na teplých jarných lúkach,
v hluku veľkomensta,
i v tichých kostolných laviciach.

Pamätám sa,
raz som blúdil celú noc
mesačnou krajinou.
Čakal som zážitok, zjavenie nebies.
A keď nič neprišlo,
keď mlčal nekonečný priestor okolo mňa,
rozplakal som sa zúfalým nárekom.

Tak som žil a prežil tisíce dní,
ale na ten jeden nezabudnem.
Niet podobného.
V ten deň som konečne stretol
živú Božskú myšlienku,
v ten deň som Boha našiel.

Brat môj,
vieš kde ?
Vo svojich bratoch !

Oj, keby si to pochopil,
keby si uveril môjmu slovu,
nie slovu,
duši, ktorá hovorí ku tebe:

V bratoch žije Boh !

Vieš,
keby svet zapálil
všetky lampy, ktoré má,
dali by menej svetla
ako oči môjho brata.

Keby svet poznášal
všetky svoje pravdy,
všetky veľké poznania a plány,
je to menej
ako jedno slovo brata
v mene Pána.

A keby svet dával
všetky svoje čary,
všetku moc,
je to málo,
je to nič pred tým,
čo ti dáva brat. Pomoc pokánia,
pomoc pri vyznaní hriechov.

A keby sa rozhneval svet,
keby sila krivdy,
sila pohany
lámala charakter a česť,
čo je to
opreti sile,
ktorú má modlitba dvoch ?

Nebudem vravieť ďalej.
Veď vypovedať sa ani neďá
táto osudná života pravda:
Opustiť bratov,
to je isté
ako pohrdnúť Božou račou,
ako sa posmievať Jeho láske.

Či vieš,
že hviezdú v priestore
len sily iných držia ?
že bez týchto síl
sa zrúti do priepasti
a zhasne ?

Dobrá noc.
Prajem ti, aby si nespal.
Rozmýšľaj o tej hviezde !

Myšlienky z diela I.S. Aksakova, citované v kni-
he: Vladimír Soloviev: RUSKO A VŠEOBECNÁ CIRKEV,
str. 141,142,154. Vydal SSV 1947.

Všebobecne u nás v Rusku, v cirkevných zá-
ležitostiach ako aj vo všetkých iných, je sna-
ha zachovať predovšetkým zdanie, dekorum. A to
postačuje našej láske k cirkvi, našej lenivej
láske, našej povaľačskej viere.

Radi zatvárame oči a vo svojom detskom strachu
pred pohoršením sa usilujeme skryť pred vlast-
nými zrakmi a pred zrakmi celého sveta všetko
to preveľké zlo, ktoré pod slušným rúškom rozo-
žiera ako rakovina životnú podstatu nášho nábo-
ženského organizmu.

Nikde inde sa naši neprajníci neobávajú
tak pravdy, ako v oblasti nášho cirkevného ve-
denia.

Nikde inde niet väčšej otrockosti než medzi na-
šou duchovnou hierarchiou.

Nikde inde sa "spasiteľná lož" nepožíva
v širšom rozsahu ako tam, kde by sa mali od
každej ľži s hrôzou odvracať.

Nikde inde sa pod zámienkou opatrnosti ne-
pripúšťa toľko kompromisov, ktoré znižujú dôs-
tojnosť cirkvi a odnímajú jej vážnosť.

Hlavnou príčinou všetkého toho je to, že
niet dostatočnej viery v silu pravdy. A ešte
väznejšie je to, že my všetky tieto zlá našej
cirkvi poznáme a že sme sa s nimi pokonali a
žijeme s nimi v mieri.

Ale tento hanebný mier, tieto zneucťujú-
ce kompromisy nemôžu podporovať pokoj cirkvi
a vo veci pravdy znamenajú porážku, ak nie
zradu.

Naša cirkev, ak treba tu uveriť jej obran-
com, je veľké, ale neverné stádo, ktorého pastie-
rom je polícia, ktorá zblúdené ovečky naháňa
do ovčínca násilím, bičom.

Zodpovedá podobný obraz pravej idey Kris-
tovej Cirkvi? A ak jej nezodpovedá, ona už nie

je Kristovou Cirkvou. A vtedy čím je ? Štátnou ustanovižnou, ktorá môže byť užitočná pre štátne záujmy a disciplínu mravov. Ale Cirkev, ne-slobodno na to zabídať, je oblasťou, kde každá zmena mravného základu je neprípustná, kde nijaká nevernosť oživujúcemu princípu nemôže zostať beztreštná, kde ak niekto luže, neluže ľuďom, ale Bohu.

Ak dajaká cirkev je neverná Kristovmu závetu, je najneplodnejším a najabnormálnejším zjavom na celom svete, odsúdeným už vopred božím slovom. Cirkev, ktorá je súčasťou štátu, t.j. "kráľovstva tohto sveta", zriekla sa svojho poslania a bude musieť mať podiel na osude všetkých kráľovstiev tohto sveta. Nemá v sebe nijaké opodstatnenie na jestvovanie, odsudzuje sa na bezmocnosť a smrť.

Ak sa nechce národná cirkev podrobiť absolutizmu štátu, t.j. prestať byť cirkvou a stať sa odborom občianskej administratívy, musí nevyhnutne mať skutočnú oporu mimo štátu a národa. Veď národná cirkev je s národom zviazaná putami prirodzenými a historickými. Ako cirkev musí zároveň prináležať k všeobecnému spoločenskému kruhu, ktorý má nezávislý stredobod a všeobecnú organizáciu. Ale miestna cirkev môže byť iba jej partikulárnym orgánom.

Olgiere Nassalaki MIC:

K a m i k a d z e

Za pobytu v Ríme, minulého roku v novembri, chceli sme osobne rozprávať s našim mladým spolubratom, O. Jánom Shirieda - "človekom spravodlivým" - ktorý vo večnom meste píše svoju doktorskú prácu z teológie. Jeho vysvätenie na kňaza, vo februári 1963 vyvolalo v medzinárodnej tlači mnoho článkov, neraz aj neshodujúcich sa v jednotlivostiach.

K stretnutiu došlo v hovorni saleziánskeho distavu Najsv. Srdca v Heršalovej ulici, sotva niekoľko krokov od luxusného nádražia Termini, ktoré je východom Ríma. Imov. živý, veľmi inteligentný O. Shirieda má vo svojich očiach čosi otáľavého, čosi, čo človeka núti k tomu, aby ho poslúchal, namiesto, aby sa ho pýtal. Neobyčajné dejiny jeho povolania si v ňom tak živé a tak ich prežíva, že nie je treba ani sa veľa vypytovať.

Hneď uvidíme, ako sa zmenil dialóg na monológ.

- Váš otec bol údajne budhista. Je to pravda ?
- Ale áno, a to veľmi horlivý, ako nakoniec všetci členovia našej rodiny. A to až do 18. roku môjho života. Každý deň ráno odpravoval som rituálne modlitby na prahu nášho domu, potom som skladal pred Budhovu sochu rýžovú obeť.

Môj mladší brat, sestra a matka tiež boli veľmi horliví. Otec zomrel r. 1937. Ako dôstojník pechoty zahynul v čínsko-japonskej vojne. Síc rozhodnutý pomstiť jeho pamiatku, ako potomok samurajov /šľachticov/ dostal som už v 14. roku od matky dovolenie, že sa môžem zapísať do radov "kamikadze" - letcov-samovrahov. Bol som zaradený do eskadry /odd. letcov/ "vakazatárov" to znamená "sviežich višňových kvetov". Bola to básnická narážka na našu mladosť, ktorá, podobne, ako vetvička višňového kvetu mala padnúť na zem skôr než zvädne.

Pozeral som na G. Shiriedu dojatý jeho slovaní. On pokračoval. Byť "kanikadze" letcom-sačovrahom nebolo v nás prejavom fanatismu. Bola to len túžba urobiť zo seba dokonalý čar pre vlasť - povolanie k vyššiemu ideálu. Moji kamaráti išli na smrť so snovou. Keď boli ušetrení pre najvyššiu slóbu, ktorá mala byť ich poslednou, boli pre nich vykonávané slávnostné pohrebné obrady, na ktorých boli symbolicky pochovávaní s rozličkou s celým svetom.

Čonečne bol k ich počte usporiadaný slávnostný obed, pri ktorom sa podávalo čierne víno. Priznávan, že oni zriedkavo dokazali niečo nové a novy. Som si istý, že ich nájdem v Naji, lebo boli tak odvážni a priami.

Tohto čha, keď som vykonával prvý cvičný let, stáli sa veci, ktoré sa už nečeli odvadiť. Bol to ráve 9. august 1943 - keď v duchu atómovej bomby v Nagasaki. Našich 11 štôňnych strojov bolo napadnutých tuctom amerických lietadiel. Naš pilot-kapitán obavašchi bol užšie eso. Vidiac nebezpečenstvo započul sa do urakoy a začal krúžiť blízko vrcholky hory Kirishima. Keď ale bol vyčerpaný benzín, bola treba i napriek všetkému použiť sa na zem.

Čitli sme sa v samom strede americkej formácie. Čočul sa traskanie guľometov. Užšie na to obavil sa oštrý konver pilotov na čvílu vedľa. Keď som sa prebral, takto čochodané lietadlo ešte letelo. Kapitán vo svojom pilotážnom sedadle zízral. Čučsk som "vychol použiť", lebo sme leteli veľmi nízko, preto som začal triasť kapitánom. Čochodnými silami uchytli ešte visčiscu páka a ho pohutnej zatôžke pristáli sme na zemi v malom Naji. Lietadlo sa prevrátilo na čhrbát a sme vyhodilo asi 70 metrov na čirok. Zachránil sa len telovik, praktikovaný od mladosti. Na čhrstie lietadlo sa chvíľku vybuchlo. Kapitán bol ešte v pilotážnej kabíne. 17 ľudí vyelených na výpravu, prežil som ju len ja sám. Bolo vtety 11 hodín a 10 minút - sedem minút predtým atómová bomba zničila Nagasaki. Za tých-šesť bola pre nás strašná vojna skončená. Bol to tiež koniec mojich vlasteneckých snov. Čautný som sa vrátil k rodine do Nizakonie blízko

Nagasaki. Bol som celkom zúrtený.

- A to práve vtedy došlo k vášmu obráteniu ? -
- Áno, keďže náš dom bol úplne zborený, šli sme v nesprávnej pivnici. Poslali sme sa vysta-
viť si najvyšší domček. Vedzi japonskymi pahorka-
mi niet do tatok dreva, ale keď vziat klince na
stavbu domčeka kolnoko ? V wigatonoje práve kato-
lickí misionári stavali kostol. Počul som
sa dozvedel, že to boli salesiáni. Ke to ke deň
som cítil odpor, ale vytrvať tento úfky čin
na škodu Eurenpanov a tým viac na škodu kato-
lických misionárov, zdalo sa mi skore šinom
chválitebným. A preto skolo obeda, keď robot-
níci odpočívajú, voliel som do s lada a nabral
som si klincev. To svedavosti vyškriabal som sa
až na o no domu, ktorý obývali salesiánski kni-
ži. Chcel som tes nazrieť. V tejto chvíli, kňaz
odliaci sa breviár, bol vypáčený klincov, ktor
som sobsobil, obrátil na mň svoj brat. Vyslám,
že ani dotknutie sa elektrického prúdu nebolo
by so snou viac striaslo.

Zlomok sekundy zo tal som na svete ako
zhybnutimovaný veľký vedrymi o ľasí, ktoré
eí s mň zriedkavé, ale už o tejto chvíli sa-
čal som utekať. Svojimi veľkými krokmi dohnal
na misionára veľkí rúchlo. A už som si pred-
stavoval ako sa veď do väzenia, ako zabarbia
svoju radimú ja, ktorého nazývali "človekom
spravodlivým". Bol som zabarbený a bovaril som
len otisnou "strebou" som klince. "Kľuč
som ich, to je pravda; trojte so mnou čo chce-
te. Ale veľmi presne nepovedáte to mojej matke."

Modroky otec neodpovedal. Poviedol sa do
skladu a čo obidvoch rík nabral toľko klincev,
kolko len so l s povedali: "Ak budeš ešte potre-
bovať, vyhladaš ma a dáš Ti toľko kolko budeš
chcieť. Prerušenie postavilo mi dych. Vracal
som sa domov, ako autobus. V noci som nepohol
zaspáť. Nikdy som nemyslel, že mále na tomto
svete jestvovať takí veľkodušnosť. Už na druhý
deň vrátil som sa k misionárovi.

"Snival som, aby som sa stal čestojníkom
ako môj otec" - povedal som mu. Teraz som sa
toho zriekol. Trošim, naučte sa ako sa sľem

stať takým, akým ste Vy." Vtedy mi misionár za-
čal vykladať nauku plnú lásky nášho P. Ježiša.
Nesvedčenie došlo na iné vyučovanie, na ktoré
už chodil aj môj brat a moja sestra. Dňa 15.
augusta 1948 stali sme sa všetci troja kres-
ťanmi. Len naša matka, horlivá budhistka, nech-
cela urobiť to, čo nazývala kresťou. Ale dobro-
ta O. Roncato, prišla jej trochu doľu, pre-
mohla nakoniec aj jej odpor. Snedlho už pri-
chádzal k nám misionár učiť už aj našu matku.
Vo svojej preatote, letou ku človekovi, ktorý
preč ňou stál, neprotivila sa ničomu, čo jej
vysvetľoval. Keď sa Don Roncato dával do s-
kúšobi ťažkého výkladu, bovorievala sa matka
sprisne: "Veríte tomu? Iste. Predsa sa nechce-
te kľamať. Toto mi stačí. Verím tomu aj ja!"

Takto pokračovalo učenie veľmi rýchlo a
zskrátko prijala aj matka kresť. Od chvíle je
celá naša rodina kresťanská.

- A ako sa zrodilo Vaše kňazské povolanie? -
- Včasným saň tiež O. Roncato. Stalo sa to v tre-
gických okolnostiach. -

- Sned mi o tom poviete? -

- Bolo to roku 1938, práve 15. februára, v to-
kijakej štvrti Suginagi. Býval som tam spolu
s Don Roncato, ktorý tam bol predstaveným v sa-
lezianskom vychovávacom stredisku. Erazu
vypukol v dome, obývanom mnohými dýchodcami,
veľký požiar. Ďudia prekvapení plameňmi vyska-
kovali oknami z prvého a druhého poschodia.
Saleziáni robili všetko, čo mohli, aby každého
zachránili. Bolo však už porde. V istej chvíli
zazrel Don Roncato uprostred ohňa každého sale-
ziánskeho pomocníka, 28-ročného Japoneca Jána
Myogano. Bez rozmyšľania sa vrhol do plameňov,
aby zachránil ho. Vo chvíli, keď chytil do rúk
svojho spolubrata, okno a rebrík, o ktorý sa
opierali, saňali horieť. Na druhé ráno našli
sme obidve telá do seba spletená a zúholštená.

Práve tento dňa som sa rozhodol zaujať
miesto tohto podivuhodného misionára. Práve bol
už 7 rokov mojim najlepším priateľom.

Začal som sa učiť latinu. Ktom som sa stal
saleziánskym rehoľníkom a vstúpil som na filozof-

fig. To sme tak urobil aj mój brat. Ones je študentom teologie na japonskom salesiánskom sešestiatnikáte. A pokiaľ ide o moju sestru, tá skončila ošetrovateľský kurz a vstúpila do rehole ku Sčáren Pannicice kresťanov. Matka, odďajíc svoje tri deti Eobu, pracuje celú dni v salesiánskej misii v Higakenoje. -

- Od kedy ste kňazom ? -

- Od 11. februára 1963. Teologiu som skončil v salesiánskom ateneum v Turine a na kňaza som bol vysvätený v bazilike Pannicice kresťanov s 26. spolubratmi s 19. náročnosťou. Mal som to šťastie, že svoju prvú sv. omšu som spieval v prítomnosti matky Don Boncato, svojej milovanejho priateľa a že som jej počul aj sv. prijímanie, ako svojej vlastnej matke. V Koale, v rodnej obci Dona Boncato, pri Benátkach, prehliadol ma starosta tejto obce za čestného občana. Takto som dvakrát oslávil Don Boncato u jeho matky. Moja vlastná matka postala v šalekom Japonsku a napísala mi prosťčko: Modlím sa za teba, mój synu, a mój bambusový rušenec tak často preberám svojimi bráťami, že dúlkaou jeho zdrazov bolo by možná spojiť Japonsko s Itáliou". Ako vidíte táto konlivá buchietke stala sa horlivou kresťankou, hodnou svojich 3 detí, ktoré prídlii sv. Jan Bozko.

"Przew.kat." 1967/9.

Bratská láska ku kňazom

Bratská láska ku všetkým našim bratom je vec, ku ktorej sa máme často vracieť. Bolo by nám to len veľmi užitočné, pretože to celkom podstatne patrí k nášmu poslaniu.

Často možno stretnúť kresťanov, ktorí blčia horlivosťou o záchranu hriešnikov, ktorí plnou odovzdanosťou slúžia dušiam, ktorým však zrejme ešte nikdy nezišla na um starostlivosť o duše ich bratov, rehoľníkov a kňazov.

Je to jednoducho nešbalosť? Je to falošná poníženosť? Je to prepriata jemná ohľaduplnosť? Ažda aj všetko troje pospolu.

A predsa je pravda, že nejedna kňazská, rehoľná duša sa môže stať obeťou tejto rezervovanosti, ak nie priam ľahostajnosti.

Povedzme si len ~~veľmi~~ nástojčivo, že aj v našej blízkosti istotne žijú bratia-kňazi, ktorí sa síce neponosujú a ktorí zachovávajú priateľný vonkajší vzhľad, ktorí však v istých hodinách jednako bolestne - a dodajme aj: nebezpečne - trpia pod tlakom svojej duševnej osamotenosti. Mnohí by nemuseli prekonávať nejednu duševnú krízu, keby v danom momente našli chápavého brata, kňaza s bratským srdcom, ktorému by sa mohli zdôveriť, alebo ažda len priateľa, ktorého vždy jemné a jemnocitné pochopenie už samo o sebe je mocnou útechou. Boh dal každému človekovi srdce, ktoré je na to stvorené, aby miloval a aby ho niekto aj miloval. Milosť povznáša, vyzdvihuje, zdraví prírodu, zrejme ju neničí. Hoci kňazský život si žiada, aby sme prísne a presne kontrolovali a ovládali svoju náklonnosť, predsa ju len nepotláča a nevytrháva zo srdca.

Práve opak je pravda, lebo sa zdá, že kňazom - práve pre ich poslanie - dal Boh ohnivejšie a veľkodušenejšie srdcia ako iným ľuďom. A ktože môže lepšie pochopiť kňazské srdce ako práve srdce iného kňaza, iného veriaceho? Táto skutočnosť však tým prenikavejšie zdôrazňuje veľký význam tejto bratskej lásky a poukazuje len na ďalší nový dôkaz, prečo Ješ Majster tak veľmi nástojčivo žiadal.

"Koľko žľschetných srdc sa zrátilo pod tarchou ubíjajúcej skleslosti, ktorá vyrástla z nedostatku spolucítania! Koľko zázračných plánov na Božiu česť sa nikdy neuskutočnilo, pretože chýbal povzbudzujúci úsmev a pohľad priateľa! Nikdy nemožno dosť nazdôrazňovať, že najkrajšia láska k blížnemu a najúčinnejšia starostlivosť o duše je pre kňaza a laika, ktorí venuje iným kňazom", píše P. Faber.

Pomáhať bratovi-kňazovi už i samo o sebe značí pomáhať aj tisícerym dušiam, ktorých horlivosť vo viere závisí od jeho horlivosti. Pre dovšetkým však značí: veľmi, veľmi potešovať Božské Srdce nášho PÁNA, ktorý všetko, čo urobíme svojim bratom, tak oceňuje, ako by sme to boli urobili jemu samému.

Sme nielen sluhami nášho PÁNA ale i jeho priateľmi - len vtedy: ak verne zachováваме jeho prikázanie. Nuž a to JEHO prikázanie, na ktoré ON sám kladie hlavnú váhu, pretože zahrňuje v sebe všetky ostatné, je: MILOVAT SA NAVZÁJOM TAK, AKO NÁS ON MILOVAĽ.

Vyvolil si nás spomedzi tisícov a postavil nás na miesto, na ktorom stojíme, aby sme prinášali ovocie a aby naše ovocie bolo trvácne. Avšak prinášať ovocie, to predsa značí: spolupôsobiť na tom, aby sa on narodil, žil a rástol v mnohých dušiach.

Poznáme podmienku, ktorú musíme splniť, ak svet má uveriť v Krista. Pomyslime len na jeho modlitbu po Poslednej večeri, keď vysvätil svojich prvých kňazov: unum sint, ut credat mundus /Jn.17,21/ - aby boli jedno, aby svet uveril.

Ježiš prišiel na tento svet, aby rozniesol po ňom oheň svojej lásky: ignem veni mittere in terram /Lk. 12,49/, a zomrel na kríži, aby sme všetci vospolok "boli s ním" jedno ako on je jedno s Otcom./Jn.,17,22/.

Ježiš vie okrem toho veľmi dobre, že bratská láska je nie ľahká čnosť, pretože jednoducho nieť "ľahkých čností". Ostatne on nám nikdy neľuboval ľahký život, a kto miluje len ľahké veci, tam nikdy nevojde do nebeského kráľovstva. "Ak niekto chce byť mojím učeníkom, musí zaprieť sám seba, nieť svoj kríž a nasledovať ma, po úzkej, strmej ceste".

Máme znášať čarchu jeden za druhého a urobiť pre druhého, to, čo Kristus urobil pre nás. Kristus nás už vtedy miloval, keď sme vôbec neboli hodní, lásky. Dal nám svoj príklad a zaslúžil nám milosť, aby sme vedeli robiť to, čo on urobil. Ak sa budeme snažiť vidieť svojich bratov - kňazov jeho očami a milovať ich v jeho srdci, keď budeme dávať, ako on dáva, odpúšťať ako nám on odpúšťa, ak sa budeme usilovať premeňovať a prekonávať hranatosti a príkroosti svojej ľudskej prirodzenosti a rozhodneme sa chápať a spolucítiť, vtedy on sám bude medzi nami, vždy dosiahneme všetko, o čo ho budeme prosiť a všetko bude plodné, čo spoločne vykonáme, pretože on sám bude pôsobiť prostredníctvom nás /Mt. 18,19/.

Ak neobľomne vytrváme v tejto jednote a svornosti ducha a srdca, perseverantes unanimiter /Skt 1,14/, Ježišov Duch bude prebývať v nás a prostredníctvom nás mnohých obráti.

Naša láska je skúšobný kameň pravdivosti

a úprimnosti našich rečí. Ak sa budeme navzájom tak milovať, ako nás Ježiš miloval a miluje, nebude duše, ktorá by ho nemohla poznať v nás: in hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem /Jn 13,35/.

Ježiš je však nielen medzi nami, ale je aj v každom z nás. V nás Najmä v kňazoch sa obnovuje a rozvíja jeho vtelenie a vykúpenie sveta. Kňazskými ústami sa Kristus modlí v mene všetkých svojich bratov - ľudí, a ohlasuje slovo pravdy. V kňazských rukách sa každodenne rodí na oltári pri sv. omši. Prostredníctvom pohybu kňazovej ruky rozhréšuje hriešnikov. Kňazi sú jeho druhé ja, ba ešte viac: kňazi sú Kristom, sme predsa jeho údy.

Ak teda ľahostajne a netečne stojíme jeden zoči-voči druhému, ak nie je zhody podľa srdca medzi nami a kňazmi, sme príčinou najbolestnejšieho utrpenia Ježišovho, ochromujeme ho, trháme ho.

Ježiš nás potrebuje, aby mohol dať svetu život, život lásky. Ako Otec poslal jeho, tak on posielal kňazov.

Nuž ale akože budeme môcť rozširovať lásku, ak ju nebudeme mať v sebe naozaj v prekypujúcej miere a hojnosti, a keď ju nebudeme mať jeden k druhému? Veď Ježišovo prikázanie znie: Milujte sa navzájom tak, ako som vás ja miloval!

Venujme niekoľko chvíľ úvahe, kam až zašla Ježišova láska k nám: až do konca. Miloval nás až po preliatie svojej Krvi, po smrť, a to po smrť na kríži. Keby sme len vedeli, ako miluje Ježiš každého z nás, keby sme len už raz pochopili, ako sa on zaujíma o každého z nás, keby sme chápali, aký je on ochotný dať ešte raz svoj život za každého z nás! Za kňazov i nekňazov. Nuž a nič nie je takým mohutným dôkazom lásky, ako keď niekto dá život za tých, ktorých miluje.

Buďme preto dobrí jeden k druhému, buďme

uznanliví a cítme jeden s druhým! Prechovávajme v mysli jeden o druhom len priaznivé a láskavé myšlienky a hovorievajme iba dobre jeden o druhom. Vystríhajte sa kritizovania, ktoré len rozbi-ja, šepkania poza chrbát, ktoré len podko-páva dôveru. Neďivme sa tomu, že iní sa nám javia nie práve dokonali. Dokonalý je iba Boh! Nie, začnime radšej ponížene odstraňovať brvno z nášho oka prv, než začneme zazlievať smietku v očiach nášho brata-kňaza. A keď nás niektorý brat azda aj urazí, alebo keď sa nás nejak ináč dotkne, s radosťou využime príležitosť k prejavu milosrdenstva. Ježiš je k nám ustavične milo-srdný. Chráňme sa bezcítnej chladnosti, v kto-rej srdcia meravejú na ľad. Chráňme sa ľahostaj-nosti, ktorá ubíja a skľučuje. Vieme predsa aj z vlastnej skúsenosti, že v každom kňazskom živote bývajú getsenanské hodiny. Na Olivovej hore aj sám náš Pán potreboval a hľadal potechu a súciti. Povzbudzujme svojich bratov. Zaujímajte sa o kňaz-zov. Tešme sa z ich úspechov. Veď či nie to je hlavné, aby Kristus bol ohlasovaný, aby sa plnila vôľa jeho Otca? Nebeský Otec, ktorý vidí aj v skry-tosti, odplatí každému podľa jeho skutkov a zásluh. Jedno je však isté: všetko to, čo sme urobili ktorémukoľvek z našich bratov, ocení Kristus tak, ako keby sme to boli jemu urobili: *quandiu fecistis uni ex his fratribus, minimis, mihi fecistis* /Mt 25, 40/.

Kňaz je nie človek, ktorý tak miluje Krista, že preto zabída na svet, ale je človek, ktorý z lásky ku Kristovi čerpá silu obetovať sa za všetkých svojich bratov.

Moje prikázanie je, aby ste sa navzájom tak milo-vali, ako som vás ja miloval /Jn 15, 12/.

Všetci ľudia podľa toho poznajú, že ste môji učeníci, keď sa budete navzájom milovať /Jn 13, 35/. Prišiel som hodiť oheň na zem, a iba to

chcem, aby horel /Lk 12,49/. Ten Oheň, to som ja sám, lebo ja som Láska.

Keby ste len vedeli, čo to značí: Oheň, ktorý blčí jedinou túžbou: šíriť sa; Boh, ktorý horí túžbou darovať sa!

Nieto mohutnejšieho dôkazu lásky, ako keď niekto dá život za tých, ktorých miluje /Jn 15,13/. Preto som priamo v tej chyíli, keď som súčasne ustanovil Eucharistiu i kňazstvo, tak zdôrazňoval bratskú lásku, ktorá nás má v najhlbšej hĺbke spájať navzájom.

Synáčkovia moji, váš život je i tak dosť tvrdý a ťažký! Poznám vaše skutky, scie opera tua /Zjav. 2,2/.

Viem i o vašich námahách, o vašom utrpení, o vašich starostiach, a vašich skúškach, o vašich ťažkostiach. Vždy som ich bral vážne. Nie zo žartu som si vás vyvolil za spolupracovníkov na diele vykúpenia sveta. Kto chce byť mojím učeníkom, musí zapierať sám seba, musí vziať na seba svoj kríž a nasledovať ma /Mt 16,24/. Nuž ale teraz aspoň vy sami si nestážujte svoj kríž! Nepripravujte sa sami o oporu bratského priateľstva, ktoré by som tak rád videl vládnuť medzi vami, mojimi kňazmi a veriacimi laikmi. Neuspokojujte sa s tým, že udržiavate medzi sebou vzťahy zdvorilosti, dobrého susedstva, ale milujte sa navzájom voravde takou láskou, akou ja milujem každého z vás.

Uvedomujete si, že ja, áno ja účinkujem v každom z vás, a že ja som prvá Páska jednoty medzi vašimi dušami? Je iba jeden j e d i n ý Kňaz, a to som ja, a vy všetci máte účasť na mojom večnom kňazstve. Preto nemáte práva správať sa ľahostajne jeden voči druhému.

Nič tak nebolí moje Srdce ako chladnosť, čo neraz zmrazuje kňazské srdcia i všetko medzi nimi. Ani to nebolo také bolestné, keď mi na kríži rozťahovali a vykíbovali údy, ako bolí

moje Srdce, keď sa od seba trhajú najmilšie údy môjho Tajomného tela, moji kňazi. A naopak, ničím mi nemôžete spôsobiť väčšiu radosť, ako keď pestujete a prehlbujete vzájomnú bratskú lásku.

Naplníte moju radosť! Zvyššajte rovnako! Milujte rovnako! Buďte jednomyseľní! /lp 2,2/.

Keď ste naozaj zajedno medzi sebou, vtedy i ja som medzi vami a zlý duch nemá moci nad vami. Chránite sa teda všetkého, čo by vás mohlo rozdvojovať a rozčesniť. Satan, ktorý rozsieva nenávisť a závisť, má známu taktiku, že rozdvojuje aby mohol vládnuť. Ale tam, kde je bratská svornosť a láska, tam vládne ja. Čo je asi príčina smutnej skutočnosti, že jeden kňaz je láskavý a priateľský k svojim farníkom, ale bočí od svojich bratov-kňazov a je k nim takmer chladný? Veď najbližší blížni kňaza sú predsa ostatní kňazi! Každý jeden nesie ťarchu zodpovednosti aj za dušu ostatných: alter alterius onere portate /gal 6,2/.

Viete predsa, že všetko, čo urobíte niektorému spomedzi svojich bratov, ja tak oceňujem, ako keby ste to boli urobili mne samému: istis minimis mini fecistis /Mt.25,40/. A keď to platí o vašom vzťahu k vašim bratom-luďom vo všeobecnosti, o čo viac je to pravda o vzťahu k vašim bratom-kňazom!

Nezabúdajte, že dôvod vášho jestvovania je láska. V mojich očiach máte len takú cenu, aké hodnotu má vaša láska. Ja hľadím na srdce a do srdca, predo mnou zaváži iba sila lásky vo vašom srdci. Súď nad vami vyznie podľa stupňa vašej lásky a podľa jej stupňa sa vám odmeria aj stupeň blaženosti a nebeskej slavy.

nech vás nemýlia chyby, ktoré azda badáte na svojich bratoch. Či neviete, že milosť síce vyzdvihuje prírodu, ale ju nerobzbíja a neničí? A či aj vy sami nemáte azda chyby, ktoré tiež žiadajú odpustenie?

Moji prví kňazi ani zďaleka neboli dokonalí. A jednako som ich vyvolil, predsa som ich zniesol a strpel, predsa som ich miloval i potom, keď ma opustili. Ba ešte aj k Judášovi som sa až do konca správal ako k priateľovi: amice, ad quid venisti /Mt 26,50/. A Judáš sa správe preto zrútil do priepasti, že neveril v úprimnosť mojej lásky.

Buďte teda dobrí k všetkým - nie však tou falošnou láskou, ktorá ako by takrečeno rozhlasovala, ako sa vy znižujete, alebo ktorá ako zrodená z môjho Srdca osvecuje, zohrieva a poďtešuje. Ostatne nič tak nerozožieri do vyžarovania vašu dušu ako práve láska k bratom: qui diligit fratrem suum, in lumine manet /1Jn 2,10/.

Ani neviete, koľko dobrého môžete preukázať tomu či tantomu bratovi takým prostým potešujúcim slovom, nejakým dôkazom sympatie! Pôjde vám to ľahko, ak sa budete snažiť milovať svojich bratov takou láskou, akou ich ja milujem, a keď sa preto častejšie spojíte s láskou, ktorú ja prechovávam v svojom Srdci ku každému z nich.

Kto odoprie trochu sympatie a srdečnosti sklúčenému bratovi, ktorý v svojej ubíjajúcej malomyselnosti nevie kaďe-kam, ten nevie, že sa tým môže stať prvým popudom pre bolestný a žalostný pád. Neviete ani, akému zlu môžete brániť a ku akému dobru môžete dať podnet, keď urobíte niečo dobrého niektorému spomedzi svojich bratov!

Ak ste v akomkoľvek zmysle predstavení, povzbudzujte svojich podriadených: euge, serve bone et fidelis /Mt 25,23/. Vytvorte vďkol seba šťastlivú atmosféru, aby sa dobre a s radosťou žilo vo vašej blízkosti. Nezabídajte, že prvý čin lásky k blížnemu je: umožňovať dušiam rozrastať a rozširovať sa, aby som ich tým väčšmi mohol naplniť: dilata os tuum et implebo illud /Ž 8,11/.

Ak ste mladí, buďte úctiví k svojim predstaveným a dbajte o pravidlá zdvorilosti. Nemusíte sa vzdávať práva slobodne prejaviť svoj

náhľad, ale dávajte si pozor, aby neurážali starších namysleným vystupovaním, zľahčujúcim správaním a neomylnými, apodiktickými úsudkami. Milosť účasti na kňazstve nenshradzuje skúsenosť. Vezďte sa natoľko ovládať, že budete vedieť prosiť radu, ba-čo je neraz ešte ťažšie - že aj príjmete radu. Nič nerobte zo straníckosti, subjektívnosti a márnej ťižiadosti, ale iných pokorne pokladajte za lepších od seba. Nehľadte každý len ana svoj prospech, ale aj na prospech iných. /Flp 2,3 n/.

Nielenže nesmiete pre úspechy žiarliť na svojich bratov-kňazov, ale práve sa tešte z požehnaní, ktorým je sprevádzaním ich kňazské účinkovanie. Aj vy prispievajte svojim dielom k dobru celku. A keď vaše úsilia azda neprinesú ten úspech, ktorý by ste si želali, vôbec nesmiete zatrocknúť, ale máte myslieť na to, že aj pre rozsievajúcu nasatane chvíľu účasti na všeobecnej radosť, keď udríe hodina žatvy: cui seminat simul gaudet et cui metit /Jn 4,36/. Vynasnažujte sa spôsobovať radosť všetkým, čo sú v ťokol vás: premýšľajte a hľadajte ako by ste prispeli k tomu, aby sa stali každodenné vzťahy spoluzitia čoraz šťastlivejšie a nerušenejšie... Je známy výrok: Spoločný život - to je najväčšie pokánie. Veru niekedy je to naozaj tak lenže to nezodpovedá ani mojej vôli ani vôli môjho Otca. Náš /Môjho Otca i môj/ spoločný život je žriedlom našej radosť. Jedine to si najvrátnejšie želim, aby ste boli navzájom tak spojení v svornosti, ako sme ja a Otec spojení v jednote Duchu Sv. To si preto želim, aby aj naša radosť bola vo vás. - Každé ráno pri rozjímaní alebo pri memento svojej omše sa spojte so mnou a tak venujte všetkým svojim bratom myšlienku lásky a prízne. Venujte ju najmä tým, s ktorými sa cez deň stretnete. A večer ich odporúčajte môjmu požehnaní. Po celý deň však ustavične majte na mysli, že najvrátnejšie želanie môjho Srdca je práve to, ktoré som zjavil svojim prvým kňazom vtedy, keď

• som im udelil účasť na svojom kňazstve: Moje príkázanie znie, aby ste sa navzájom tak milovali, ako som vás ja miloval. A ja som vás miloval až po smrť!...

Samizdat.sk

Úvod pre dňticha

Mal by som na začiatku pochopiť, čo sú tzv. tiché dni, aký je ich cieľ a aké sú podmienky, aby som ho dosiahol.

Môžem si predstaviť scénu z Evanjelia. Počúvam Ježiša, ako hovorí Šimonovi, hosťiteľovi domu: "Šimon, mám ti niečo povedať" /Lk 7, 40/. Toto hovorí mne.

V modlitbe prosím hneď teraz a potom každý deň úprimne a vážne: "Učiteľ, hovor!" /tamže/. Potom urobím vždy to, čo mi povie.

I. C i e ľ t a k ý c h t o d ň í

Spôsobov duchovnej obnovy je mnoho. Duchovné cvičenia - exercície sv. Ignáca majú svoju pevnú skladbu a cvedčili sa. Sú to cvičenia pri ktorých premýšľam a rozhodujem sa, posilňovaný milosťou. Postupujem podľa ustáleného poriadku, aby som si upravil život vo vzťahu k Bohu. Zasiahne to aj môj citový život. Chvilami budem nadšený, plný túžosti nad zlyhaniami. Budem možno aj unavený - bez očiekania a ducha pokánia by som mnoho nedosiahol.

Na začiatku si musí dobre ujasniť cieľ týchto exercícií. Cieľ si musí tanoviť hneď teraz, i keď ho dosiahnem až na konci. Musím však stále vedieť, k akému bodu smerujem. To dá mojim exercíciám jednotu a pevnosť.

Cieľom týchto exercícií je poznať Božiu vôľu. Čo znamená a čo bude znamenať pre mňa v budúcih týždňoch a mesiacoch denná modlitba: Fiat voluntas tua - buď vôľa tvoja /Mt 6, 10/, ako základné poslanie človeka? Čo je obsahom tejto Božej vôle? Boh prejavil svoju vôľu a svoje zámery mnohými spôsobmi. Vpísal nám svoju vôľu do srdca a svedomia. Dal ju spísať na kamenné tabule Desatera na hore Sinaj. Vyjadril svoju vôľu na stránkach Evanjelia. Táto základná Božia vôľa sa vŕšhuje na všetkých ľuďoch a na každého jednotlivce.

Okrem tejto základnej a všeobecnej Božej vôle jestvujú aj zvláštne prejavy Božích zámerov pre určité skupiny ľudí: pre rodičov, kňazov, laikov, rehoľníkov. Táto Božia vôľa je vyjadrená v úpravách Cirkvi, konciliu, v zákonník cirkevného práva, v konštitúciách reholí, v koncilových dokumentoch. Cirkve tlmečí vôľu Božiu pre jednotlivé stavy: "Kto vás počúva, mňa počúva... kto vami pchráda, mňa pchráda... pchráda tým, ktorý ma poslal." /Lk 10, 16/

Nakoniec má Pán Boh osobitné zámery s každým z nás. To je vôľa Božia osobne pre mňa a pre môj život. Nie sme sériové výtvary. Sme živé osoby. P. Boh má s každým z nás svoje plány, každého z nás vedie aj osobne a dáva mu osobné dary i milosti. Svätí sa vyznačujú rozmanitosťou života i poslania. Každý z nás má i osobné poslanie.

Aké poslanie mám ja? Aké osobné zámery má Pán Boh so mnou? Istotne čaká, že budem zachovávať prirodzený zákon, zákon Desatera, i zákon Evanjelia. Iste čaká, že budem nasledovať Ježiša Krista. Ale ako? Do akej miery? Akým osobným spôsobom? Aká je vôľa Božia so mnou? Čo Pán Boh očakáva od mňa, teraz v týchto podmienkach, v týchto mesiacoch a rokoch? Aké je moje osobné poslanie? Vôľu Božiu treba hľadať! Exerciície sú práve na to, hľadať a nájsť vôľu Božiu.

II. P r v á p o d m i e n k a

Vôľu Božiu nemožno spoznať hociako. Treba mať čisté srdce. Na zamastenom a zaprášenom zrkadle sa nič neodrazí a nič na ňom nevidím. V zasypenom svedomí nič neobjavím. Zrkadlo i svedomie treba najprv očistiť.

Najväčšou prekážkou nájsť vôľu Božiu je smerťelný hriech. Ním človek stráca podobnosť s P. Bohom, spojenie s Ním, vliatu silu, stráca duchovný zrak - nevidí nič. Ako niekto spozná vôľu Božiu, keď v ťažkom hriechu odmieta Pána Boha? Čistotu od hriechu nadobúdame sv. spoveďou. Sv. spoveď má byť preto pri začiatku exercícií, aby sme videli čím prv, nie na konci.

Treba sa mi však očistiť ešte dokonalejšie.

Ak nemám smerťelný hriech, aj všedné, ranivé hriechy mi môžu prekážať v jasnom videní. Môžem sa ich zrieknuť nielen sv. spoveďou, ale i ľútosťou mimo sv. spovede. No vždy mi ešte po hriechu zostávajú zvyšky - zvyk, nadobudnutý zlými činní. Nestačí preto len vyspovedať sa: ohováral som iných. Sviatosť celkom neodnáma zlozvyk. Treba trpezlivú prácu s zvláštne spytovaním svedomia. Exerciície ma k tomu vedú.

Nakoniec je aj vo mne celková náklonnosť hrešiť. Zlo nás priťahuje a opantáva. Potom už nevidíme jasne a nemáme silu odhodlať sa na dobré. Poznáme prípad mladíka v Evanjeliu. Chce vedieť presnejšie ako celkom patriť Bohu. "Chod, predaj čo máš a rozdeľ chudobným, potom sa

vrát a nasleduj ma" - povie mu Ježiš /Mt 19, 21/. Mladík sa zarmútil a odišiel. "Mal mnoho majetku" - dodáva E-
vanjeliu. Majetok sa mu stal prekážkou, ktorú nevedel
zvládnuť, totiž zrieknuť sa ho. Musím sa čo najviac o-
slobodiť od prekážok, nedržať sa ničoho krčovito - okrem
P.Boha.

III. Iné podmienky dosiahnuť cieľ exercícií

Ak sa chcem vnúterne očistiť, spoznať vôľu Božiu,
zistiť, čo P.Boh osobne odo mňa očakáva, musím teraz
v exercíciách splniť ešte niektoré ďalšie podmienky.

V prvom rade si musím zabezpečiť samotu a ticho.
Božie vnuknutie nemožno začuť v lomeze a v dave. Odi-
dem "na osamelé miesto", kam volával i Ježiš apoštolov
/Mk 6, 31/. On sám sa často utiahol do samoty modliť
sa - "vystúpil na horu modliť sa", hovorí E-
vanjeliu /Mt 14, 23/. Sv. Ignác mi odporúča, aby som si exercície
robit na inom mieste, v inom prostredí, než obyčajne bý-
vam. Tam vyhne pokušeniu rozprávať sa, pokračovať v be-
nej práci a buďem sa môcť celkom sústrediť.

Ticho a samota však nestačia. Musím osobne spolupra-
covať. Nestačí exercitátor, nestačí kniha. Nestačí poču-
vať a čítať. Treba premýšľať, hľadať, pýtať sa, rozhodovať
sa. Zachová ďalej poradie meditácií, poradie látky. Me-
ditácie nie sú zosobné náhodné. Je to stavba, poradie
sleduje cieľ. Meditácie sa zbierajú do jedného bodu.
Sv. Ignác sa dotýka mysle a srdca človeka postupne,
aby nás pravda za pravdou dala do pohybu a priblížila
k P.Bohu. Zmeniť tento poriadok by značilo vyvolať cha-
os a nič nedosiahnuť.

Musím byť ďalej veľkodusný. Nesmiem sa nálekáť. Niek-
toré požiadavky ma možno prekvapia, pretože som už mož-
no na ne zabudol. Niečo možno aj zabolí. Vydržím. Kto bol
dlhší čas vo tme, toho od prutkého svetla zabolia oči.
Riešenie nie je v tom, že sa vrátim do tmy. Budem vytr-
valo prečiť: "Pane, nauč ma plniť tvoju vôľu" /Ž. 14, 10/.

Nakoniec, exercície nie sú len činnosť mysle a vô-
le. Celý sa musím do nich zapojiť. Ani srdce nemie
zostať ľahostajné a nečinné. Musím však rátať aj s tým,
že sa vo mne rodia rozličné hnutia. Tie musím pozor-
vať. Môžu pochádzať od Boha, alebo od prirodzeného člo-

veks vo mne, alebo rovno od zlého ducha. Podľa toho zaujmem k nim postoj. Dobré príjmem a rozviním. Zlé rozhodne zamietnem. Ak zbadám úpriamú ľútosť a potom pokoj, že som sa cez sv. spoveď znova vrátil k Pánu Bohu, budem rád. Ak budem mať ustavičný strach a nepokoj, ktorý mi nadviedli meditovať, hoci som si urobil dokladnú a naskrz úpriamú spoveď - potom som buď unavený, alebo je to rovno pokúšenie, ktoré mi chce prekážať. Porozprávam sa s duchovným otcom dôporobna a všetkom a poslúchnem ho.

Nakoniec: exercície nie sú len nejaké priradené psychologické cvičenia. Je to pociutie naprirodzeného života, v ktorom nič nezmôžem bez milosti. Budem preto prosiť o Božiu pomoc medlitbou. Vytrvanlivou medlitbou o svetlo pre myseľ, odvahu v rozhodovaniach a o pohnútky pre srdce. Potom môžem dúšať, že tieto exercície budú požehnaná.

Dneš teraz sa pomodlím na záver k P. Márii, aby som dobre zachytil slová svojho Zvestovania - Zoravas Maria. Pomodlím sa Duša Kristova, aby mi Pán Ježiš v týchto dňoch pomáhal silou svojho vykúpenia. Pomodlím sa Otče náš; Otče posväť ma. Nech v týchto dňoch aj požehnanie pre iných a celava tvoje sera!

MEDITÁCIA

/Uvedenie do dennej meditácie/

D. BONHOEFFER

I. Prečo meditujem ?

Pretože som kresťan a pretože považujem za stratený každý den, v ktorom som hlbšie neprenikol do poznania Božieho slova v Svätom Písme. Písmo Sväté sa naučím poznať len prostredníctvom kázania a meditatívnej modlitby.

Pretože som kazateľom slova. Nemôžem vykladať Písmo, ak ho nenechám hovoriť k sebe samému. Zneužijem slová v svojom úrade, keď si neurobím čas pre dennú meditáciu. Keď spozorujem, že pri každodennom výkone svojho úradu sa slovo stáva často prázdny, keď ho už vnútorneneskusujem, potom nech mi je to neklamným znamením, že som už dlho nedovolil slovu k sebe prehovoriť. Prehrešujem sa proti svojmu úradu, keď nehľadám denne v modlitbe to slovo, ktoré mi chce dnes Pán povedať. Hlásateľom slova ukladajú Sk 6,4 zvlášť a najmä službu modlitby. Farár sa musí modliť viac než ostatní, a tak je to v poriadku.

Pretože pocítujem nutnosť pevného modlitebného poriadku. Radi sa modlíme podľa nálad: krátko, dlho alebo vôbec nie. To je ľubovôľa. Modlitba nie je dobrovoľnou obeťou Bohu, ale povinná služba, ktorú On vyžaduje. Tu nemáme voľnosť obísť túto povinnosť podľa svojho želania. Modlitba je prvou bohoslužbou dňa. Prostredníctvom tejto bohoslužby si Boh robí nárok na náš čas. /Ž 119, 147n 164/. Než k nám Kristus prišiel, Boh potreboval čas. Potrebuje čas, skôr než vstúpi do nášho srdca, aby ma spasil.

Pretože potrebujem pomoc proti bezbožnému zhonu a nekludu, ktorý taktiež ohrozuje moju prácu ako farára. Len z kludu Slova Božieho vyrastie skutočná služba dňa plná odovzdania.

II. Č O c h c e m s m e d i t á c i o u ?

Zakaždým chceme vstávať po meditácii iní, než keď sme k nej sadli. Chceme predsa stretnúť Krista v Jeho slove. S tížbou počuť, čo by nám dnes povedal alebo daroval, pristupujeme k textu. Preto nech sa tvoje prvé stretnutie s Ním uskutoční skôr, než sa stretnieš s druhými ľuďmi. Každé ráno zlož v Jeho všetko, čo tebou hýbe, čo ťa zamestnáva a tiesni, skôr než bude na teba položené nové bremeno. Pýtaj sa, čo ti ešte bráni v tom, aby si Ho úplne nasledoval a odovzdaj sa Mu ako Pánovi, skôr než ti do cesty vstúpia nové prekážky.

Spoločenstvo s Ním, Jeho pomoc a Jeho pokyn pre tento deň prostredníctvom slova - to je cieľ. Tak - znovu posilnený - vo viere začneš deň.

III. A k o m e d i t u j e m ?

Je meditácia voľná a meditácia viazaná na Písmo. Pre istotu našej modlitby radíme meditáciu viazanú na Písmo. Ale tiež kvôli poriadku našich myšlienok. Konečne i vedomie, že sme v jednom spoločenstve s tými, ktorí meditujú ten istý text, nás milo hreje.

Tak isto ako ťa sprevádza slovo milého človeka po celý deň, má i slovo Písma v tebe znieť po celý deň a na tebe pracovať. Tak ako nepitváš slovo milého človeka, ale ho prijímaš tak, ako bolo povedané, tak prijímaj i slovo Písma a uyažuj o ňom vo svojom srdci tak, ako to robila Mária.

To je všetko. To je meditácia. Nehľadaj nové myšlienky a vzťahy ku kázaniu! Nepýtaj sa: ako to len poviem ďalej, ale: čo to hovorí mne? Potom dlho uchovaj toto slovo vo svojom srdci, až vstúpi do teba a úplne sa ňa zmocní.

Nezáleží na tom, či prejdeš celý text, ktorý si si naplánoval. Často budeme krúžiť okolo jedného slova po celé týždne. Nezrozumiteľné miesta kľudne vypuť a nehľadaj únik do filológie.

Keď ti myšlienky odbiehajú pri meditácii k blízkym ľuďom, či k tým, ktorí nám boli zverení na starosť, tak sa u nich zdrž! Tu je správne miesto pre prosbu. Potom sa ale nemodlí nič všeobecné, ale o konkrétne veci pre týchto ľudí. Daj si poradiť slovom Písma, čo si smíš vyprosovať. Ako pomôcku si kľudne môžeme vypísať mená ľudí, na ktorých chceme denne pamätať. Taktiež prosba vyžaduje svoj čas, ak sa má brať vážne. V daný čas však dbaj o to, aby prosba za druhých nebola útekom od toho najdôležitejšieho: od prosby o vlastnú spásu.

Meditáciu začíname modlitbou o Ducha Svätého. Prosbou o úplnú sústredenosť pre nás a pre všetkých, o ktorých vieme, že tiež meditujú. Potom sa obrátime k textom. Na konci meditácie máme byť tak ďaleko, aby sme mohli z plného srdca vysloviť dakovnú modlitbu.

Aký text a ako dlho ten istý text? Osvedčilo sa meditovať 10 až 15 veršový text počas jedného týždňa. Nie je dobré meditovať každý deň na iný text. Pretože nemáme vždy rovnakú vnímavosť a texty bývajú považšine príliš dlhé. V žiadnom prípade si však neber text, o ktorom budeš kázať budúcu nedeľu. Ten

patrí k meditácii o kázaní. Je veľkou podporou vedomie, že u toho istého textu sa zhromažďuje každý týždeň bratstvo.

Najlepší čas pre meditáciu je ráno pred započatím práce. Najmenšia požiadavka pre meditáciu je polhodina. Samozrejými predpokladmi sú dokonalý vonkajší klud a predsavzatie nechať sa odvieť žiadnymi vonkajšími vecami, hoci by boli sebedôležitejšie.

Veľmi vzácnou, ale veľmi dobrou možnou činnosťou bratského spoločenstva je príležitostná meditácia s dvoma alebo viacerými účastníkmi. Medzi falošnou zbožnou ~~kerlivastou~~ zhovorčivosťou a nezáväznou teologickou diskusiou tu ide úzka cesta.

IV. Ako prekonáme úskalia meditácie?

Kto sa s veľkou vážnosťou pustí do denného cvičenia meditácie, skoro upadne do veľkých ťažkostí. Meditovať a modliť sa vyžaduje dlhé a vážne cvičenie. Pritom predovšetkým platí: Nebuď netrpezlivý sám k sebe. Neprepadni zúfalstvu nad svojou roztržitosťou! Denne, vždy znovu a znovu zasadni a čakaj veľmi trpezlivo! Ak ti utekajú myšlienky, znovu a znovu, nesnaž sa krčovitě udržať ich pohromade. Nebýva škoda nechať ich niekedy tam, kde mieria; ale potom zapoj miesto alebo človeka, ku ktorému smerujú do svojej modlitby. Tak nájdeš cestu späť ku svojmu textu a minúty takéhoto odbočenia nie sú stratené a človeka netrápia.

Pomôcky, ako premôcť svoje zvláštne potiaže, sú rôznorodé: vždy znovu a znovu čítať to isté slovo, zapísať si myšlienky, niekedy sa naučiť určité verše naspať. /Človek aj tak vie každý skutočne premeditovaný text naspať./ Pri tom si treba skoro vždy uvedomiť nebezpečenstvo, že utekáme od meditácie k vedeckému

skúmaniu biblie alebo inde. Za všetkými úskalia-
liami a bezradnosťami stojí naša veľká bieda
v umení modlitby; mnohí tu príliš dlho zоста-
li bez akejkoľvek pomoci či návodu. Proti to-
mu nič nezmôžeme, len začať pekne od začiatku
verne a trpezlivo. Ďalej je pre nás veľkou po-
mocou, že i druhí bratia meditujú, že sa v tom-
to okamžiku spojujeme s celou svätou Cirkvou
na nebi i na zemi, ktorá sa s nami modlí. Ak
niekedy skutočne nevieme, čo sa máme modliť
a úplne nad tým malomyselnieme, potom predsa
vieme, že nás zastupuje Duch Svätý vzdychmi,
ktoré ľudsky nemožno vysloviť.

Od tohoto denného styku s Písmom nesmieme
upustiť a musíme s tým ihneď začať, ak sme
to doteraz ešte neurobili.

Pretože v tom máme život večný.

Preložil

Jozef Hermach

Veďomie viny

Mám veďomie viny?

Znesvätením božích tajemstiev života, neďetou k životu, pohrdaním, posmechom výsaešnou rečou.

Myslením plným odporu voči Bohu.

Odvádzaním iných od Boha k pochybnostiam, k pohrdaniu duchovným chápaním života.

Odmietol som Boha?

Zosmiešnil som úkon viery?

Bol som chladný voči Bohu, k veciam viery? k otázkam večnosti, k duchovnému životu?

Mal som úctu voči svojmu životu a životu iných?

Znižoval som duchovné poslanie kňazov, duchovných učiteľov?

Nebol som ľahostajný voči rodičom?

Narušoval som bratské vzťahy, rodinu, vzťahy priateľské?

Predlžoval som úmyselne spory, vyhľadával som ich, začínel som ich?

Odmietal som zmierenie?

Hovoril som nepravdu, aby som z toho ťažil?

Opuštil som ľudí, ku ktorým ma viazala vernosť?

Uvoľňoval som zväzky rodiny, komunity, manželstva, ľahkomyselne, svojvoľne, vášňou, necitnosťou, marnivosťou, sebeckými záujmami, bez pocitu zodpovednosti a bez ochoty navzájom si pomáhať?

Viem, že zrodenie nového človeka je nesmierne vážna vec, ktorej sa zúčesťuje v prvom rade Boh?

Viem, že darovanie života podlieha prísny'm zákonom Božím?

Ťažkým previnením sú:

všetky spôsoby hrubosti, tvrdosti a bezohľadnosti; násilné činy, spôsobovanie bolesti; týranie slabšieho.

Zneužívanie postavenia a svojej moci.

Súhlas so zlými činmi druhého, s jeho krutosťou.

Necitnosť k prosbám bezradného človeka.

Vyhráňanie násilím.

Využívanie telesne slabých, alebo menejcenných.

Vnútorne i viditeľné pohrdanie ľuďmi.

Ponižovať druhých; zosmiešňovať ich, hrdo ich odsudzovať.

Zákerné osočovať.

Vyvyšovať sa zo samolibosti.

Lahkomyselná lož z nízkych pohnútok.

Zneužívať dôveru, priateľstvo, lásku pre osobné ciele.

Tuposť voči nespravodlivosti, prítakávať na krivdu.

Utláčať druhých.

Krivo a ľkivo svedčiť.

Zákernosť s úmyslom poškodiť a zarmútiť.

Prejavovať navonok nerest.

Vedome kľamať pre zisk a výhody.

Predstierať lásku.

Zraďiť priateľa, národ, Cirkev.

Prezradiť zverené tajomstvo.

Zneužívať rozum na nízkú vypočítavosť.

Chytračiť so zlým úmyslom.

Hýriť, najmä, ak okolo ľudí majú nedostatok.

Tešiť sa z utrpenia druhých.

Zle platiť za preukázané práce a služby.

Zneužívať nevedomosť a sľebosť druhých.

Zotročovať druhých akýmkoľvek spôsobom.

Lyžne a panovačne sa správať, konať a hovoriť.

Násilne si vymáhať pôžitok.

Necvládať vášne.

Byť akokoľvek lakomý,

Kšeftáriť s hmotnými a kultúrnymi hodnotami

- vidieť všade len peniaze.

Zmocňovať sa majetku nečestne, alebo násilím.

Robiť intrigy a kľamať.

Nesplniť vážne sľuby a záväzky.

Odmietnuť možnú pomoc deťom a starým.

Myslieť a hovoriť závistlivo.

Vymýšľať zlé činy.

Priať druhým zlo.

Byť zaťatým v nepriateľstve.

Vyhľadávať chyby na iných.

Mať podiel na nešťastí druhých.

Vydierať.

Pomstivosť v myšlienkach, slovách a činoch.

Ťskočne konať pod maskou vľúdnosti.

Byť bezcitný.

Preklínať.

Krivdiť.

Neprávom si prisvojovať hodnoty.

Vnášať nesvár medzi ľuďmi.

Nesvornosť.

Násilnosť.

Nuznať schopnosti druhých.

Vydávať nebezpečenstvu zdravie a život.

Ohroziť česť druhému.

Nízko a nemravne hovoriť.

Vedomá snaha škodiť.

Pustošiť hodnoty druhých.

Ničiť ľahkomyselne prírodu.

Vedomie chýb

Sú skutky, ktoré sú vyslovene zlé, a zanechávajú v nás vedomie viny. Sú však aj iné skutky, nesprávne a nemúdre, aj keď v nich nie je zlý úmysel. Sú to nedostatky, ktoré poškodzujú osobnosť, znevažujú život človeka, odoberajú mu dôstojnosť, užitočnosť a múdrosť. Lahko sa stávajú vinou. Takými chybami sú:

Myslieť príliš na osobné veci, na hmotné a telesné.
Vypestovať si príliš malý okruh záujmov.

Haučiť sa hovoriť len o všedných veciach a plečkách.

Nevecná mnohovravnosť.

Hrubo sa vyjadrovať.

Hovoriť mnoho o sebe, o svojich schopnostiach, postavení.

Mať povrchné a premenlivé cítěnie.

Slabý záujem o potreby druhých.

Nezáujem o povinnosti - k štúdiu, v rodine, na pracovisku.

Zakladať si prílež na výzore, oblečení.

Príliš sa starať o hmotný blahobyt a telesné pohodlie.

Malá snaha poznať veci ducha a kultúry.

Nezáujem o solidný duchovný život.

Život na samej hranici striedmosti v jedle a pití.

Nekrotenie aj dovolených zmyslových žiadostí, aspoň kde-tu.

Silná túžba vyniknúť nad iných.

Malé vedomosti.

Malá snaha prekonať svoju slabosť, ísť za dobrom, vyhýbať voľred zlu.

Labilita charakteru.

Veľká žiadostivosť mať veci.

Mať príliš mnoho prianí.

Nedodržiavať aj menšie záväzky.

Nedisciplinovanosť v spoločenstve.

Neapresnosť v stávaní, v stretení.

Neovládaná veselosť.

Nedôstojné správanie.

Prázdne žarty a vtipy.

Namosúrenosť.

Náladevost
polovičitá práca
prílišné kritizovanie
nevhodné žartovanie na účet druhých
neúprimnosť v malých veciach
slabá vytrvanlivosť
nestálosť v prístevstve
nestálosť v podujatiach
nestálosť v štúdiu a práci
nerozvinutý vzťah k Bohu
viere, nezakotvená v celej osobnosti
povrchnosť
povrchná účasť na sviatostiach
povrchné spovede
hra na duchovný život
domýšľavosť
nedocenenie práce druhých
nevďačnosť
neochota
nevľúdnosť
neskromnosť
malé lži
chabá nádej
neúprimnosť
nedisciplinovanosť každého druhu
ne...

Vedomie omylov

Omyl je nesprávny názor, predstava, skreslený pohľad, či postoj k sebe a iným, ba aj k veciam. Omyly narušujú náš osobný život. Môžu narobiť väčšie škody, než niektorá vina, alebo chyba.

Omyly vznikajú zo slabého poznania, zo zaoštosťi, z nedostatku múdrosti bez živého spojenia s Bohom. Sú prejavom obmedzenosti, úzkoprstosti, nepružnosti myslenia, neprispôsobivosti, neplodného konzervatizmu a fanatizmu.

Omyly vyplývajú i z vlažnosti voči životu, z lenivosti myslenia, ochabnutosti vôle, z charakterového blúdenia.

Omyly môžu dávať najavo chorobu duše, vnútornú slabosť, neschopnosť rozvíjať inteligenciu a citový život.

Častý prameň omylov je vzdialenosť od života s Bohom. Omyly sú často hlavnou príčinou zmätkov a rozporov v živote. Omyly možno rozdeliť na veľmi vážne, vážne a všeobecné.

Omyly veľmi vážne:

Svet je samozrejmosť,
život vznikol samozrejme,
človek sa objavil vo svete ako samozrejmosť,
rozum, myseľ, vôľa sú samozrejmosťi.

Hlas svedomia možno podceňovať.

Človek je sám od seba a len seba zodpovedný.

Človek sám si stačí.

Človek žije len v tomto viditeľnom svete.

Zrodenie človeka nie je tajomstvo.

Smrť je nezaujímavý zjav, netreba na ňu myslieť.

Život človeka nekladie nijaké otázky.

Smrť nás nestavia pred nijaký problém.

Človek vyšiel len z hmoty, závisí len na hmote.

Človek je len prejavom hmoty.

Problémami ducha možno pohrdáť.

Netreba sa pýtať, či jestvuje duchovný svet a večnosť.

Otázka Boha nemusí človeka zaujímať.

Toto všetko sú vážne omyly mimoriadne vážne. Uzatvárajú človeka do hmoty a znehodnocujú ho totálne.

Ďalšie omyly sú takisto veľmi vážne:

Boh nie je dost spravodlivý.

Boh sa len hnevá a chystá tresty.

Utrpenie nemá zmysel.

Život, akoby okrem telesného života nebolo nič iné.

Názor, že ľudia sú len zlí.

Názor, že život nemá zmysel.

Veci života netreba meniť a rozvíjať.

Pozemský život nemá veľký význam, význam má len večnosť.

Prejav viery stačí zachovávať, netreba ich rozvíjať.

Človek môže konať podľa vlastnej ľubovôle.

Človek môže dobrovoľne zo sveta odísť.

Človek je pánom svojho života a osudu úplne.

Všetko vo svete je vedené len ľuďmi.

Slabosť, zloba a hriešnosť človeka je nenapraviteľný stav.

Netreba sa usilovať o dokonalosť.

Nie je dôležité a nemá význam byť dobrý.

Človek nepotrebuje duchovné vedenie.

Boh sa nemože prejavíť v dianie, ani vo svedomí.

Netreba sa modliť.

Netreba byť pokorný.

Možno odplatiť zlo zlým, pomstiť sa za krivdy.

Netreba si všimnúť, čo sa deje okolo nás.

Netreba si veľmi všimnúť vlastné vnútro.

Netreba sa starať o tých, čo sú v omyloch a blúdia.

Žiť len pre seba.

Myslieť si, že dost viem a poznám.

Myslieť si, že dostatočne verím, dúfam a milujem.

Myslieť si, že som dost nábožný.

Myslieť si, že som dost sebestačný.

Domnievať sa, že žijem dobre a že robím dost.

Myslieť si, že môj život je najťažší.

Ľutovať sa na každom kroku.

Myslieť, že Boh na mňa zabudol.

Vidieť všetko tragicky a v beznádejnosti.

Z nešťastných situácií obviňovať vždy druhých.

Čakať vždy na pomoc od druhých a nezačať od seba.

Žiadať pomoc od Boha, ale sám nepomôcť nikomu.

Myslieť, že aj bez lásky k Bohu a k ľuďom možno šťastne žiť.

- Všetko brať príliš vyhrotene.
- Všetko brať príliš úzkostlivo.
- Všetko brať úzko osobne.
- Prehnená horlivosť vo všetkom.
- Byť úzkoprsvý.
- Všetko robiť bez miery a disciplíny.
- Pozerať ľahkomyselne optimisticky.
- všetko vidieť pesimisticky.
- Na všetko hľadieť jednostranne.
- Všetko brať krajne fansticky.
- Extrémne odsudzovať javy a úkazy, najmä nové veci.
- Kritike pre kritiku, nie zo znalosti vecí.
- Robiť unáhlené závery.
- Konať predčasne a neuvážene.
- Zubami sa držať tradície, zvyku, minulosti, aj keď v nich už nežije duch.
- Hovoriť plano o živote a osudoch, že sa neplnia naše malé predstavy.
- Nespájať všetko s láskou k Bohu.
- Hromžiť, roztrpčovať sa, reptieť, znechucovať iných.
- Zamerať sa krajne nadmieru po veci, ktoré aj tak pomínú.
- Podliehať malomyselnosti.
- Preceňovať sa.
- Váhavosť, nerozhodnosť, bojzivosť.
- Nadmerný strach so sarti.
- Stále obavy o budúcnosť, akoby nebolo Božej starostlivosti.
- Ustavičné vyhadzovanie spoločnosti.
- Samotárenie.
- Neploďná melanchólia.
- Rozpustilosť.
- Prílišné rozumárstvo.
- Precirlivelosť.
- Ustavičná zachmárenosť, zvrátené čelo a výčitky každému.
- Túžba po peniazoch, cti po oslavách od ľudí.

Omyly všeobecné:

Zmysly neodhalujú pravdu, lež to, čo sa javí. Jav môže klamať: palica vo vode sa zdá byť zlomená.

Ani rozum nezachytáva vždy celú pravdu, a až na dno. Naše poznanie rastie i s vekom a skúsenosťou.

Buďme otvorení. Nehovoríme, že všetko vieme.

Buďme i v poznaní pokorní. Nesabsolutizujeme keďdy svoj názor. Vypočujeme aj iných.

Aj zjavená pravda potrebuje vysvetlenie. Preto aj vo viere budme otvorení, dajme sa informovať, aby sme rástli.

Nemyslíme, že náš rozum a náš úsudok je poslednou inštanciou vo vesmíre. Rozum poznáva pravdu, ale v danej situácii má tiež svoje hranice. Pravdu treba poznávať s láskou.

Spytovanie svedomia pri obnovech a pre D.Y.

I. L á s k a k s e b e a m é n u

1. Zdravie?

Spanok? Telesný pohyb, rekreácia? Otuzovano, čistota? Upravenosť? Pohodlnosť, zmskčilosť? Miernosť v jedení, pití, fajčení?

2. Existenčné zaistenie?

Mám všetky nutné existenčné podmienky? Mám poriadok vo svojom životnom prostredí a vo využívaní času - denný, týždenný / mesačný, ročný? Čo by som potreboval pre vytvorenie lepších životných podmienok? Čo mám na chybočné, nevyužité? Moje úspory?

3. Zamestnanie / štúdium?

Vyhovuje mi z hľadiska zdravia, existencie a povolania? Ako plním povinnosti v zamestnaní? Aké sú moje spoločenské vzťahy v zamestnaní? A vzťahy v škole? Snažím sa byť svedkom Ježiša Krista v zamestnaní / škole? Ako?

4. Poznávanie a plnenie svojho povolania

Mám pevné odhodlanie buď sa kráľovstvo Božie? Je mojim najvyšším cieľom a životným ideálom Kristus? Ako ho poznávam? Čerpám denne z Evanjelia? Ako? Moje spytovanie svedomia? Poznanie vlastných chariziem a ich využívanie?

Poznávanie špeciálneho životného povolania, modlitba zaň, príprava na neho? Boj proti hlavnej chybe?

Využívanie času, pracovitosť? Zanedbávanie dobrých réhor

Moja čistota v myšlienkach, slovach, skutkoch? Sebazapierania?

Štúdium náboženskej literatúry a duchovné čítanie?

5. Moje kontakty:

- prekážajúce - spoločenské /kamarátstvo, priateľstvo, známosť/?
- napomáhajúce - hierarchické /s predstaveným, duchovným vodcom, apovečníkom/
Som úprimný, učenlivý a presný? Som naozaj ochotný svojimi charizmami slúžiť cirkvi pod vedením duch. vodcu a predstaveného?
- bratské -moja účasť na spoločnom živote miestnej a skupinovej cirkvi? Moje duch. priateľstvá? Sledujem vysielanie Vat. rozhlasu, najmä prejavy sv. Otca?

6. Plnenie predsavzatí:

Z duch. cvičení? Z duch. obnovy? Z posledného stretnutia s duch. vodcom?

II. Láska k Buďcom

1. Som spravodlivý a čestný?
2. Vyhybam sa všetkému, čo sa protiví láske /chovanie, odpor, závišť, neláskavosť, nepozornosť, nepresnosť, nedodržanie slova, porušenie tajomstva, kradnutie času.../
3. Je moja láska skutková alebo platonická, nezištná alebo vypočítavá, je čistá /k príbuzným, priateľom, snúbencovi, manželovi, k bratom a sestram skupinovej cirkvi, ku kolegom, k mládeži, k núdzným/?
4. Zachovávam tento poriadok v apoštoláte?
I. krása /dobrého príkladu/
II. dobro /skutky lásky/
III. pravda /po nabudení záujmu, otázok/
5. Je moja služba lásky konaná v tichosti, skromnosti, pokore, láskavosti a veseleosti? Je pohotová?
6. Ako využívam apoštolské prostriedky?
7. Využívam na službu lásky a apoštolát prebytočné peniaze a materiálne dobré?

III. L á s k a k B o h u

1. Pevne verím, že Boh mi chce vždy to najlepšie /aj v utrpení/ a že On jediný naplní môj život ozajstnou plnosťou?
Neprežívam krízu tejto viery? Som šťastný v Otcovom náručí, v Otcovom dome? Nemám nejakého bôžika /osoba, vec pôžitok, vlastné ja/ alebo si ho nehľadám?
2. Konám všetko z lásky k Bohu? Znášam z lásky k Nemu trpezlivo všetky nepríjemnosti? Je láska k Bohu vo všetkom mojom hlavným motívom? Chcem robiť vždy a len to, čo chce Boh? To, čo mi ukazuje Kristus a duchovný voľca?
3. Aké sú moje kontakty s Bohom: meditácia, ranná a večerná modlitba, spojenie s Bohom v priebehu dňa, sv. omša a sv. prijímanie, sviatosť pokánia, návšteva Svätcebného Spasiteľa, iné pobožnosti /ruženec, križová cesta.../
Aká je moja úcta k Matke Božej a mojim patrónom?